

et meget alvorligt problem for den nordiske pasunion. Og her er ministerens konklusion så, at det skulle tale for, at Danmark skulle tilslutte sig Schengenaftalen. Ministeren mener, det giver yderligere grobund for, at vi må drage den konklusion, at så skal vi ind i Schengensamarbejdet.

Jeg synes unægtelig, at hele sagen giver anledning til den stik modsatte konklusion, nemlig at så er det på tide at indse, at det var forkert at ansøge om observatørstatus i Schengen med henblik på medlemskab. Det kloge i denne sag ville være at forsøge at få en fælles optræden med de andre nordiske lande med det udgangspunkt og den helt klare forudsætning, at der ikke må rokkes ved den nordiske pasunion, og så få en forhandling med Schengenlandene, der sikrer, at vi også får rimelige forhold ved den dansk-tyske grænse.

Det er en helt anden fremgangsmåde end den, ministeren foreslår, for det, ministeren foreslår, er jo i realiteten, at man underlægger sig Schengen og ser, hvad man kan få godkendt nede i Schengensamarbejdet, og hvad der så kan blive tilbage af den nordiske pasunion. Det er den forkerte vej at gå.

Det kan godt være, ministeren gør, hvad han kan – det håber jeg sandelig at han gør – men det spørgsmål, som vi må stille her, er: Gør ministeren det rigtige? Griber ministeren den her sag rigtigt an? Jeg synes altså, noget tyder på, at det gør han ikke, og at statsministrene desværre heller ikke gjorde det i deres udtalelse i Reykjavik. Det vil jeg vende tilbage til om et øjeblik.

Efter min mening er det godt, at der her i Folketinget og også fra regeringens side er det klare politiske mål, at vi skal fastholde den nordiske pasunion; men jeg bliver meget bekymret, når ministeren nu siger, at så kan vi i stedet vælge at stå uden for Schengenaftalen for fuldt ud at bevare den nordiske pasunion. Jeg lagde meget mærke til udtrykket »for fuldt ud at bevare«. Jeg ved ikke, om det var bevidst, at ministeren dermed sagde, at når eller hvis vi tilslutter os Schengen, kan vi altså ikke fuldt ud bevare den nordiske pasunion. Anderledes kunne man næsten ikke forstå udtrykket.

Det er også sådan, jeg må læse den udtalelse, som statsministrene kom med fra Reykjavik den 27. februar, for deri siger statsministrene, at man skal fastholde de grundlæggende principper i den nordiske pasunion. Ja, men hvad er de grundlæggende principper? Er de grundlæg-

gende principper, at man skal fastholde den så vidt muligt? Giver »de grundlæggende principper« adgang til, at der f.eks. kan indføres et system med mere og mere stikprøvekontrol på grænsen mellem Danmark og Sverige – så det i realiteten bliver en illusion, at vi har pasfrihed – således som det allerede, så vidt jeg ved, er begyndt at ske?

Man laver mere og mere stikprøvekontrol, og det kan, som hr. Erling Olsen har gjort opmærksom på, føre til, at folk af forskellig hudfarve rent faktisk behandles forskelligt ved den dansk-svenske grænse, og det er måske noget, som allerede sker i dag. Det er da et relevant spørgsmål, hr. Erling Olsen stiller her, og som vi også drøftede den 25. oktober – uden at få det afklaret – med regeringen.

Og så siger statsministrene, at det skal være inden for rammerne af en videre europæisk sammenhæng. Jamen det kan da kun læses sådan, at det skal være på de betingelser, som vi allernådigst kan opnå hos Schengenlandene. Det er efter min mening ikke acceptabelt.

Det er derfor, Enhedslisten ønsker at udstyre regeringen med et stærkt og klart forhandlingsmandat, som man kan gå til møde med hos Schengenlandene.

Vi vil foreslå, at man ikke forhandler bilateralt, sådan som jeg har forstået at man i øjeblikket har planlagt. Det kan ministeren jo afkræfte, hvis det er forkert, men jeg har forstået det sådan, at de enkelte nordiske lande ydmygt skal stille med hatten i hånden foran Schengenlandenes dør og bede om separat forhandling land for land. Så kan man jo forestille sig, hvordan Norden kommer til at stå i en række af deputationer over for den samlede europæiske magt og forhandle det ene nordiske land efter det andet i rækkefølge.

Det er da ikke en rimelig fremgangsmåde, når det handler om at redde den nordiske pasunion! Så er den rimelige fremgangsmåde da, at Norden siger: Naturligvis skal der ikke gøres indrømmelser med hensyn til den nordiske pasunion, naturligvis skal Norden da forhandle samlet på det grundlag, der er, og naturligvis skal vi da ikke splittes op og indbydes til separate forhandlinger dernede.

Jeg har forstået det sådan, at der er et møde blandt Schengenministrene den 24. marts, hvor man vil drøfte det her. Danmark har den særlige rolle at være observatør i dette Schengensamarbejde, og det må betyde, at ministeren også har mulighed for at blive indbudt til mødet den 24.